

12 RÖPIRAT.

Budapest 1886. május

VI. évfolyam

VIII. füzet.

Az antiszemitizmus Franciaországban. Drumont Ede és a „Francé Juive.”

Füzeteinkben több ízben alkalmunk volt megemlékezni azon sporadikus antiszemitikus tünetekről, a melyek előre jelezték, hogy az antiszemitizmus részére Franciaországban is mind kedvezőbbben alakulnak a viszonyok.

A francziáknak velük született antiszemitikus hajlama már évtizedekkel ezelőtt több jeles munkában is kifejezést nyert úgyannyira, hogy noha a francziákat általában felületes népnek tartja a világ, kötelességünk az ő előnyükre constatalni azt, hogy antiszemitikus irodalmi műveik, legalább terjedelemre, sokkal nagyobb szabásuak, mint a gründlich németek kurta lélekzetű antiszemita brochure-jei; s így, noha a francia antiszemita könyvek nem oly számosak mint a német antiszemita röpiratok, de tartalmasságra nézve velük legalább is egyenrangúak.

Az előttünk ismert francia antiszemitikus művek lajstromát a következőkben állítjuk egybe:

La Bible, ses origines etc. Par Mme. Josephine Malles. Paris Librairie Ernest Leroux.

Le Juif de Sofievka. Par Rousslane. (Uexküll bárónő, a római orosz követ neje.) Paris, 1883. Chez E. Plon et Comp.
Samuel Brott. Par Victor Cherbuliez. Ibidem.

Les Juifs, nos maîtres. Par E. A. Chabauty. Paris, Librairie V. Palmé.

Les Juifs, rois de l'époque. Histoire de la Féodalité financière. Par A. Tóussenel. Paris, Librairie Gábriel de Ponet.

Histoire édifiante et curieuse de Rothschild, roi des Juifs. Par Georges Dairnwaell.

Ilona, histoire vraie. (A gr. Batthyány-Rosenberg-Schossberger eset regényitve.) Par A. E. Badaire, Paris.
Judaïsme et Christianisme. Par Julién Javai.

La question juive. Réponses aux questions d'un Israélite de notre temps.

Les Juifs, le Judaïsme et la Juda'isation des peuples chrétiens Par Gougenot des Mousseaux.

Relation historique des affaires de Syrie, depuis 1840. jusqifen 1842. et la procédure complète, dirigée en 1840. contre les Juifs a Daraas.

La haute banque et les Révolutions Les rois de la République

Les Juifs, – Retour a Jérusalem. Par Pierremont et J. Delval. Paris. 1884. Editeur Ernest Leroux.

Mіндеzen könyvek azonban csak előfutárjai voltak *Drumont Edének* a múlt hóban megjelent két kötetes nagy munkájának a „*France Juive*”-nek („Zsidó Franciaország”-nak.) a mely a franciaországi zsidókérdést egész dimenzióiban ölelve fel, mintegy bibliájává lön a francia antiszemitizmusnak.

Drumont Ede, a kit még a „Pester Lloyd” is „egyik legszellemesebb francia író”-nak nevez, epochális munkájának megjelentékor még maga sem sejtette, minő forradalmat fog előidézni műve a francia társadalomban, s minő visszhangot fog kelteni még a külföldön is, mert e füzetek szerkesztőjéhez, alább ismertetendő párbajai előtt néhány nappal intézett leveleiben egyebek közt arra is kérte e füzetek szerkesztőjét, hogy, mivel művét a zsidó kézben levő párisi lapok agyonhallgatják, hatna oda, hogy a magyar lapok útján munkája megjelenéséről tudomást vegyen a magyar olvasó közönség is; egyúttal megküldvén e füzetek szerkesztőjének a „*Francé Juive*” egy, dedikáló beíráttal ellátott példányát.

A néhány nap múlva beállott események azonban ezer és ezerszerte nagyobb hírűvé tették Drumont munkáját, mint tették volna a mi iniciatívánkra a munka fölött több fővárosi lapban megjelent közlemények. Mert Drumontnak Laurent Károly és Mayer Arthur zsidó hírlapírókkal pár napra rá vívott párbajai rögtön világhírűvé tették az ezen párbajokra okot szolgáltatott nevezetes munkáját.

Ugyanis zsidók bőre levén a szóban, a világ összes zsidólapjai belefűjtak önkéntelenül is a reklám-trombitába Drumont könyve mellett, a melyet nem lehetett meg nem nevezniök, ha a makkabaeusok párbajáról egyáltalán írni akartak valamit. Már pedig ezekről a makkabaeuskodásokról lehetetlen volt a zsidó lapoknak nem irmok, mert hát zsidó, karddal, pisztollal, víttörrel a kezében – valójában világra szóló esemény.

S így történt aztán, hogy a zsidó sajtó vaklármája oly reklámot csapott a „*Francé Juive*”-nek, hogy az april közepétől május közepéig már *hét* kiadást ért; a mi a mai napság unikum az antiszemitikus irodalmi viszonyok között.

Drumont Ede a „*Francé Juive*”-ben kíméletlenül pellengrére állítván minden zsidót, a ki Parisban csak némileg is

ismeretes, elkezdve Gambettától és a Rotschildoktól le egészen az apró zsidó szennylapok szerkesztőig, – természetesen dühbe hozta az egész nemes kompániát, s így történt, hogy Laurent Károly, a „*Paris*” című napilapnak a zsidó főszerkesztője és Mayer Arthur, a „*Gaulois*” című napilapnak a zsidó főszerkesztője, a kiket kímélet és könyörület nélkül lerakott a „*France Juive*”-ben, párbajra hívták őt.

Drumont-nak Laurent-tal vívott párbaja meglehetősen veszélytelenül folyt le, mert ezen párbajban Drumont csak egy jelentéktelen vitéz-szurást kapott arczán, a vitéz fogai között akadván meg. Laurent zsidó ellenben sértetlen maradt.

Veszélyes, sőt végzetessé válható kimenetelű lett azonban Drumontra nézve Mayer Arthurral vívott vitéz-párbaja, a melyben, czombján kapott sebében Drumont még ma is veszélyes betegen fekszik, s ez óráig még nem tudni, nem hal-e bele szerencsétlen elvbarátunk, vagy legalább is nem kell-e neki amputálni sebzett lábszárát.

S hogy e párbaj Drumontra nézve oly végzetessé lőn, egy részről a maga nagylelkűségének köszönheti, más részről pedig zsidó ellenfele aljas gazságának, a ki Drumont vitézét másodízben is megragadva a párbaj közben, – keresztülszúrta a neki, első szabálytalan vívását nagylelkűen megbocsátott Drumont-t.

A Drumont és Mayer Arthur e párbaja közben Mayer által elkövetett alávalóságot még a zsidó lapok is kénytelenek konstatálni, sőt az „Egyetértés” ez alkalomból hosszabb közleményben ugyancsak kigúnyolja és ostromozza Mayer Arthur és a többi párisi zsidó redaktőrök gyávaságát, a mely közleményt, mint a Drumont-Mayer-féle párbaj lefolyásának is objektív leírását tartalmazó közleményt, az „Egyetértés” folyó hó 11-ki számából a következőkben vesszük át:

„*A párbaj Franciaországban.* Párisi levelezőnk írja e hó 6-ikarói: A szenzációs párbaj, Drumont a „*Francé Juive*” szerzője és Arthur Mayer a „*Gaulois*” szerkesztője között, törvényszék elé került, mi ritka dolog, a mennyiben a francia bíróságok nem igen üldözik a párbajozókat. A boulevard-lapok főszerkesztői ugyan nem bizonyulnak valami nagy vitézeknek, mikor toll helyett a kardot kell kezökbe fogni. Csak nemrég az „Événement” főszerkesztője Diön gróffal viaskodva, egyszerre hátat fordít ellenfelének és futásnak ered, az üldöző gróffal sarkában; ama a párbajozás történetében páratlan hajsza egy kilométeren át tartott, a főszerkesztő gyáva lelkébe ismét bátorság szállott, visszafordult és folytatta a harcát ellenfelével. A szomorú hős újabb párbajokkal igyekszik kiköszörülni a csorbát: már harmadszor vagy negyedszer lett megsebesítve. Arthur Mayer is nagyobb szájhős, mint vitéz; midőn megtudta, hogy

Drumont, ki könyvében pellengérré állította őt, nem fogott soha kezébe se kardot, se pisztolyt, nagy hősiesen elégtételt kért tőle. Mayernek nagy volt az ijedelme, midőn látta, hogy Drumontnak ha nincs is „dunszt”-ja a vívás tudományából, van annyi bátorsága, melyből még neki is kölcsönözhetett volna. A „France juive” szerzője furiával rontott ellenfelére, megközelítve őt fél kard távolságra. A halált megvető vitézség annyira megfélemlítette Mayert, hogy balkezével megragadta ellenfelének vitéjét. Volt erre heves protestálás a segédek részéről; de Drumont nagylelkűségből megengedte Mayernek, hogy a gyávaság szégyenfoltját lemossa magáról és segédei ellenzése daczára folytatta a harcot. A „Gaulois” főszerkesztője azonban ekkor sem bizonyult vitézebbnek; alig rontott rá nagy hévvel ellenfele, balkezével ismét megragadta annak vitéjét, egyidejűleg halálos sebet ejtve ellenfelén. Drumont állapotában némi javulás állott be; az orvosok megengedték tegnap a vizsgálóbírónak, hogy őt kikérdezhesse a lefolyt eseményekről. Emberemlékezet óta ez a második hasonló eset Franciaországban. Néhány éve ugyanis egy Dekeirel nevű fiatal ember megölte Chopin főhadnagyot, kit védtelenné tett, megragadva balkezével annak kardját. Franciaországban, midőn a párviadal a becsület törvényei szerint folyik le, a hatóság nem vesz róla tudomást. A loyaltás az egyedüli álláspont, melyre a bírói eljárás súlyt fektet. Mayernek esete tehát a francia birok felfogása szerint a lehető legsúlyosabb megtorlást érdemli. A külföldit meglepheti, ha látja, mily félénken és mily későn avatkozik a bíróság a loyaltás szabályai ellenére lefolyt párbajokba. Ez azért van, mert az itteni hatóságok, a törvény ellenére, elnézik a párbajt, a lovagias közérzet tekintetéből. Ez a magatartása bíróinknak csak úgy lehetséges, ha az egyes párbajesetekről nem vesznek tudomást, a csendőröknek s rendőröknek ezért meg van hagyva, hogy a viadal alatt vagy után párbajügybe ne avatkozzanak, mert ha a bíróságnak ily módon hivatalos tudomása van azokról, nem ignorálhatja többé s kénytelen lenne a büntető eljárást megindítani. A viadal előtt azonban a felsőbb instrukció értelmében a hatósági közegek beavatkozhatnak a becsületbeli ügyekbe, s meg is akadályozhatják. Ilyenek itten a párbajozási körülmények. A gyáva főszerkesztők sorozatába beillik Dreyfus is, kinek a napokban Rochefort-tal akadt meg a baja. Utóbbi mint sértett fél pisztolyra és addig kivánt verekedni, míg egyik fél megsebesül. Hosszas alkudozás után Dreyfus segédei elfogadták ugyan a pisztolyt, de csak egyszeri lövésre és olyan távolságra, melyet párviadalban nem szokás alkalmazni. Miután a két fél közt megegyezés nem jött létre, a párbaj elmaradt, a lőtávolságon túl kiállni kész szerkesztőt pedig a segédek egy csípős jegyzőkönyvvel pellengérré állították.”

Mi most már csak azt kérjük a jóságos Égtől, hogy Drumont Ede életét tartsa meg az antiszemitizmus s a keresztény civilizáció ügyének, mert, ha halálos sebéből szerencsésen felgyógyul, az ő kipróbált erélye létre fogja hozni a párisi antiszemita központi szervezetet, a melynek vezénylete alatt az európai antiszemitizmus is nagy léptekkel fog céljához közeledni.

Drumont Ede eddig sem állt egyedül. Már párbajánál is két

hírneves francia író, Daudet Alfonz és Duruy Albert segédkeztek neki. Hősiessége és tragikus kimenetelű párbaja pedig meghódította részére minden jóra való keresztény francziának a szívét, a kik követni fogják őt nemes küzdelmében mint vezért, a szép Franciaországot már-már meghódított szemiták ellen.

Drumont munkája abban a tekintetben egyetlen a maga nemében, hogy rendszeresen felöleli az egész francia zsidókérdést, az ó-kortól kezdve a mai napig nyomról-nyomra méltatva azon ezredéves küzdelmet, a mely a benszülött lakosság és a betolakodott zsidóság között folyt és folyik. Ily művel, bármily gazdagok legyenek is különben, se a német, se a magyar antiszemitikus irodalom mindedig nem dicsekedhetik.

Drumont fellépése kiindulási pontját képezheti egy egyetemes antiszemitikus mozgalomnak, a mely francia hegemonia alatt bizonyára nem fog a homokba való elfutással fenyegetni, a mint ez a német hegemonia alatt folyt antiszemitikus mozgalomnál, sajnos, már-már bekövetkezett. Sőt maguk a németek is jól teszik, ha tehetetlenségüket egy ily vezérszerp vitelére beismerve, leküzdik nemzeti antipathiáikat e részben a francziák irányában, s velők együtt karöltve fognak működni Európának a zsidó inváziótól való megszabadításában.

Drumont munkájának ezen egyetemes jelentősége mellett, olvasóink természetesen fogják találni, sőt méltán meg is várhatják tőlünk, hogy azt velük közelebről is megismertessük. S azért a „12 röpirat” ezentúl gyakrabban fog foglalkozni ezen epochális művel, a melyet francziául értő t. olvasóinknak ezenkívül megrendelésre is igen melegen ajánlunk. A két vaskos oktáv kötetes mű ára 7 frank, vagyis körülbelül 3 frt 50 kr. o. é., a mi rendkívül olcsó árnak mondható. Megrendelhető pedig a „Francé Juive” Parisban, G. Marpon et E. Flammarion kiadóknál, 26, Rue Racine, prés l'Odéon.

Jelen füzetünkben adjuk a „Francé Juive” gazdag tartalomjegyzékét s hozunk belőle egy közleményt, a melynek cziméül adjuk ezt: „Örök harcz az árja faj és a szemita faj között.” Drumont könyve e részének alap gondolatát egyébiránt t. olvasóink megtalálhatják a „12 röpirat” 1885. évi ápril havi füzetében a szerkesztő tollából folyt következő cikkben is: „A szemitizmus és antiszemitizmus közötti harcz s ennek esélyei”, – a mi szinte tanúskodik arról, hogy a szemitizmus lényege felől széles e világon már végleg megállapodott egy és ugyanazon tudományos nézetek alakultak és consolidálódtak,

a mely elvi alapokat az irodalmat besvindlerkedő és a történelmi igazságokat meghamisítani törekvő zsidóságnak többé nem sikerülend nemhogy felforgatnia, de még csak megingatnia sem.

A „Francé Juive” tartalommutatója.

I-ső kötet.

E l s ő k ö n y v .

A zsidó.

Jelige: A zsidók viselt dolgai szintúgy mint erkölcsaik, ismeretlenek a világ előtt. Az emberek azt hiszik, hogy ismerik őket, mert látták a szakállukat, de csakis ezt látták belőlük, s miként a középkorban, úgy még ma is mindig, ők járkáló mysteriumok.

A közszólamok a zsidókról. – A valódi typus. – Az árják és a szemiták. – Minden eszményinek és feltalálási szellemnek a hiánya. – Renan változásai. – Egy értekezlet Rothschild előtt. – A zsidó általi elnyomatás. – A megvetés a gój iránt. – A civilizált és a természeti állapotban levő zsidók. – A pozsonyi Schlossberg. – A zsidók tudatlansága a középkorban. – A fizikai testalkat. – A portugall és a német zsidó. – A faj szava. – Dániel Deronda. – Az elveszett törzsek. – A Sahara zsidai. – A chinai zsidók. – A Talachas-ok. – Coningsby. – A zsidók szolidaritása. – A zsidó pityergések. – Pacifico, Levy de l'Enfida, a kis Mortara, Noir Victor, Lipmann, Selikovics, Berry hercegnő és Deutz. – Egy lelkiismereti ügy Crómieux által eldöntve. – A zsidó kémkedés. – A zsidó criminalitás. – A tolvajlás celebritásai. – A tolvaj zsidók társulatai. – A Peschard eset – A zsidóknak mai napság megadott majdnem föltétlen büntetlenség. – A nagy vagyonösszekaparások. – A zsidó királyok. – A rehabilitációk. – Bing Levy. – A helyesírás forradalmarai. – A zsidók és a halálbüntetés. – A zsidó prostitució. – A hierodul-ok. – A zsidónők. – A vallási parancsok befolyása. – A zsidó lakosság létszáma. Egymásnak ellenmondó számok és okmányok. – A zsidó, kórtani szempontból. – A zsidó mentessége a pestistől. – A zsidó szag és Hugó Victor. – A zsidó idegeség, ennek különös jellemvonása. – A regényes existenciák. – Paiva kisasszony. Midhat basa. – Naquet. – A hajnövesztő pomádó politikája. – Az 1695 ik §. – A zsidó dráma. – A faj degenerácója. – A zsidó szomorúság. – A zsidóság vallási válságai. – A Ssiás kérdése. – Izrael, a népek világító tornya. – A modern zsidó, Renan szerint. – Az antiszemita mozgalom. – A minek meg kell történnie, meg fog történni.

Második könyv.

A zsidó, Franciaország történetében

1. Az első időktől kezdve az 1394-ki végleges kiűzetésig.

A zsidók Galliában. – A zsidók Bretagne-ban. – De arrogantia Judaeorum. – A zsidók a középkorban. – Hitelre talált hazugságok. – Az iskolák, a rabinusok és a költők. – A zsidók Spanyolországból ki-

üzetve. – Abu Iskak, a hazafias költő. – A Kacida. – Zsidóskodások Délen. – Rendszabályok a társadalmi jóllét érdekében – A Talmud pere. – Az elégiák. – A Troyes-i auto-da-fő. – A templáriusok és a zsidók. – A templáriusok rendje, corumpálva a pénz által, a zsidók eszközüvé lesz. – A templáriusok és a szabadkőművesség. – A bélpoklosok. – A 14-ik századbeli sociális háború. – A szemitikus mozgalom. – A zsidók végleges kiűzetése 1394-ben. – Franciaország nagysága.

II *1394-től 1789-ig.*

A zsidók összeszedik magukat az 1394-ki kiűzetés után. – A nagy csend. – A Kabbala. – Reuchlin. – A Talmud kinyomatása – A reformáció. – Nostradamus. – Concini. – Lopez. – A zsidók Hollandiában. – A zsidók Angliában. – Cromwell és Manasses. – Paris négy zsidó családja XIV. Lajos alatt. – A metz-i zsidók. – Egy rabinusi jó tanács. – A pápai Avignon és Mistral. – A bordeauxi zsidók. – Mon taigne és Dumas Sándor. – A bagdadi hercegnő. – A maranok. – A zsidók erőlködései, hogy Parisba bejuthassanak. – A párisi kereskedők folyamodványa. – A zsidó aranypók, die jüdische Goldspinne. – Voltaire és a zsidók. – A két ügynök. – Voltaire a financier. – A XVIII. század tudatlansága a zsidók fölött. – A párisi zsidó gyarmat. – Az első zsidó temető. – XVI. Lajos és a zsidók. – A lappangó zsidó mozgalom. – A szabadkőművesség. – A jezsuiták kiűzetése. – Az álcázott zsidók: Law, gróf Saint-Germain, Cagliostro. – A zsidók gyűlölete Mária Antoinette iránt – A zsidó Angelucci és Beaumarcnais. – Mária Terézia és a zsidók. – A nyakláncz affaire. – Az illuminismus. – A Saint Jean de la Candeur című páholy. – Az orleansi herceg, a szabadkőművesség nagymestere, a zsidók szövetségese. – A metz-i akadémia. – Grégoire abbé. – A zsidók és a Constituante. – Az emancipáció. – Az új Sinai.

III *A forradalom és az első császárság.*

A zsidó a forradalom alatt. – Dávid és Marat. – A zsidó ármányok és a Directorium. – Szemita volt-e I. Napóleon? – A császárság és a szabadkőművesség. – A nagy Sanhedrin. – A zsidóság hódolata a pápaság és a keresztény papság iránt. – A zsidó háladatlansága, mihelyt úrrá lett. – Mit kellett volna tenni 1806-ban? – Portalis véleménye. – A zsidó beözönlés – A repressiv rendszabályok. – Az 1808-ki decretum. – A zsidóknak meghagyatik vezetéknevet felvenni. – A zsidó nevek. – Mayer, Meyer és Maier. – A zsidók összeszámlálása I. Napóleon alatt. – Ney marsall és a zsidók. – A zsidók szakítása Napóleonnal. – Rothschild Waterloo után.

IV. *A restauráció és a júliusi monarchia.*

A liquidationalis számla. – A Rothschildok hatalomra jutása. – A zsidó bankárok egymás elleni agyarkodása. – Az orleansi család és a pénz szeretete. – Fülöp Lajosnak tulajdonképeni minisztere Rothschild. – Toussenel remekműve. – a „Zsidók, korunk királyai.” – A Saint-Simonismus. – A finaciális bölcsészet. – A Pereire testvérek. – Az árja szellem utolsó tiltakozásai a szemita áramlat ellen. – A színház és az irodalom. – Az orleansi herceg megvetése a zsidók iránt.

V. *A második köztársaság és a második császár szag.*

Crémieux és Goudchaux a hatalom polczán. – Rothschild a csödből kimentve. – Franciaország változtatja zsidóit. – A déli zsidók

uralkodása. – Pereire, Mirés és Solar. – A német zsidók támadó visszatérte. – Előkészületek a háborúra. – A német zsidó mindenütt található a Császárság utolsó idejében. – A Wolff-ügynökség sűrűnye és a hadüzenet.

VI. A szeptember 4-ki kormány. – A Gommune. – A harmadik köztársaság.

A nemzeti védelem kormányának a zsidai. – A háború folytatása. – Spuller a bádeni és Steenackers a belga. – A két zsidó fejedelem. – Gambetta és Crémieux. – Egy harmadik zsidó közbejött. – A zsidó kémekek a hadjárat alatt. – A zsidók az ostrom alatt. – A poroszok bevonulása Parisba, – Börze a táborban. – A párisi munkás. A Commune. – Mayer Simon. – Az előkelő demokratia erkölcei. – A katolikusok botorul eszközül engedik magukat felhasználtatni a szeptember 4-ki emberek bosszúvágya által. – Broglie herczeg és tudatlansága a való tényállás fölött. – A zsidó konc Németsországban és Franciaországban. – Paris, a Commune által elnéptelenítve, újra benépesedik a zsidók által. – Az ál-elszásziak. – A zsidók átveszik a köztársasági mozgalom vezetését. – Arnim gróf eszméi. – Rothschild bárónő egy szemtelensége. – Décazes úr zavara. – A monarchia visszaállítása. – Chambord gróf nem akart uralkodni. – A május 16-ka. – Erőlyhiány a kormánynál. – Fourtou politikai végrendelete. – Waddington a zsidók nagykövete. – A berlini congressus. – A zsidók Romániában. – Franciaország Egyiptomból kiűzve. – Gambetta uralkodása, A zsidók egy új háborút terveznek Németsország ellen. – Bismarck herczeg magatartása. – Roustan felszínre kerül. – A tuniszi expedíció. – Szegény katonáink. – A tuniszi Credit foncier és Mustafa basának a feze. – Floquet erénye. – Németsorzággal újra kikötni akarnak. – A szent-Márk-utczai eset. – Dérouléde veszedelmes bolondsága. – A sedani ünnepély. – Gambetta eltűnik. – Ferry, a főminiszter. – Tonking. – Aranyhajhászat. – Újra s ismét a pénzintézetek. – Lang-Son. – A vasutakkal kötött egyezmény. – A senegali vasutak. – A zsidó politika teljes tehetetlensége. – A talmudi Tohu va bohó. – A sociális kérdés megoldása.

H a r m a d i k k ö n y v .

Gambetta és udvara.

Egy zsidó császár. – Származása. – A Gamberlé-k. – Ifjúkora. – Barbey d'Aureville és Voiture. – Utazás a Keletre. – Szeptember 4-ke és a Commune. – A Nemzeti védelem kormányának a számlája. – Az új rétegek. – A zsidó reklám – Csalódásaink. – Rochefort Henrik. – Az antigambettista hadjárat. – A szent-balázsi gyűlés. – Gambetta kritikus helyzete. – Halála. – Egy tenorista agyveleje. – Gambetta szótára. – Gyűlölete az értelmes emberek iránt. – Megvetése az emberiség iránt. – Egy koronázás a Nagy-Oriensben.

II-ik kötet.

Negyedik könyv.

Crémieux és az Alliance israélite universelle.
Gordon és Reinach. – The mountebanks. – Crémieux szerepe. – Az eskü more judaico. – A demokratikus vigalmak. – Crémieux a de-

czember 2 kán. – Az algiri izraeliták emancipációja. – A zsidó Algírban. – Az uzsora, – A zsidók hazafisága. – Az algiri zendülés. – Egy arab hős. – Mokrani. – Crémieux decretuma a versaillesi gyűlés előtt. – Fourtou eltűnik. – A zsidók és a francia törvény. – Tirman és terve az arabok expropriációját illetőleg. – Az igazságosság a legjobb politika. – Merguich zsidó és a szegények. – Az állítólagos modern civilizáció. – Az angolok Indiában. – Az oroszok Ázsiában. – Az antiszemitizmus Algírban. – Az algiri sajtó. – Crémieux emlékszobra – Az Alliance israélite universelle, szervezete, hatalma. – Az izraelita sajtó. – Német és francia zsidók – A Bulletin de l'Alliance. – Az önkéntes adakozások. – A keleti iskolák. – Hirsch Móricz és Bischoffsheim bőkezűek a mi kontónkra. – Crémieux végrendelete.

Ötödik könyv.

Az elzsidósodott Paris és a francia társadalom
 A Directorium korabeli társadalom és a mai társadalom. – Az erkölcsi romok. – Az arisztokratia. – Az általa még birt állás. – Vele született jósága, gyűlöletnélkülisége, gyógyíthatlan frivolitása – A mulatási szükséglet. – A zsidó vadászatok. – A szarvas bosszúja. – Hirsch és katonatisztjeink. – Dux. – A Rothschildok. – Az áldozatok bálja. – Ferrières. – Fantasztikus számlák. – Egy szerény és meglepett hírlapíró. – Az epések a Tuileriákban. – A díszítő művészetek sorsjátéka. – Az emberiség egy jóltevője. – Hecht és az ő Courbet-jei. – Heinach és az ő Frans Hals ai – Saphira. – A botrányok a lóversenyeken. – Lecomte úr és a parlament körei. – A katonai készletek. – A divatok. – Egy tisztességes asszony költségvetése. – A rosszul használt pénz. – Ludovic apó elméletei – Az arisztokratia egy kegyencze. – A rejtett nyomor. – Szent Genovéa és az állatok bálja. – Az eleganciáriak a bírāja. – Mayer Arthur. – D'Hervilly Ernő és de la Rochefoucauld-Bisaceia herceg. – A zsidó jurnalizmus. – Hugelmann, Fiorentino, Mayer Jenő. – Egy ritka könyv. – De la Forge Anatol vagy az udvarias ember. – Simia – A reklám bolondjai. – Adam asszony. – A pénzügyek az Akadémiánál. – Bum tábornok* aza fisége és Cardinal asszony erénye. – A zsidók és a színház. – L' \ i Fritz. – Az amerikai nők. – A yankeek hálája. – Bartholdi szobra. X. – Egy komédiás dekorációja. – A Molier circus. – A zsidó paloták. – Bonnières Róbert és Bourget Pál urak. – Gonosztevők és bűnpalástolók. – Macó úr könyve. – A női serfőzdek. – A rendőrség bűnrészessége. – A munkás válság. – A gyári védjegyek. – Az alkoholizmus -- Az aqua Tofana. – A törvényhatósági laboratórium. – A borgyárosok büntetlensége. – Vadászat a szegényekre. – A rongyszedők. – A zálogházi czédulák. – A nép vár. – A forradalom kikerülhetlen jellege.

Hatodik könyv.

Üldöztetés a zsidók által.

1. A szabadkőművesek.

Háború a kereszténység ellen – A szabad gondolat jogai. – A jelenlegi üldözés különös jellege. – A szabadkőművesség zsidó eredete. – Egy átlátszó allegória. – Salamon temploma. – Az adoptált szabadkőművesség. – Judith. – Az özvegy fiai. – Egy üldöző financier.

– Cousin, a legfőbb tanács elnöke. – A Rothschildok Strohmanja. – Hogyan kapja újonczait a szabadkőművesség. – Tirard és a megtérés. – Lowton könnyelműségei. – Az uruguay-i aranybányák. – Egy szabadkőművesi temetés – Guillot vagy Görögország bölcse. – A bresti maire erényei. – A szabadkőművesség a börtönökben. – Egy napimádó.

II A zsidók.

A gyermekek iránti gyűlölet. – A véráldozat. – A történelem tanúbizonyosságai. – Chaucer és a canterbury-i elbeszélések – Lévy Rafael. – Tamás atya meggyilkolása. – Gyermekrablások a Keleten. – Egy kitért rabinus könyve. – A Moloch cultusa. – Önállóság hiány a francia tudósoknál. – A zsidók az Akadémiában – Öröklés – A keresztény valláson ejtett sértések a zsidók által. – A zsidó köztársaságjak. – Hendlé. – Levaillant Izaiás. – A zsidó tanuk a bíróságok előtt.

– Moyses, Lisbonne és Dreyfus Kamill. – Herold, – Lockroy Ede. – Tegnap és ma. – Robespierre „espion morveux”-je. – Bért Pál és hazugságai. – A „Manuels” zsidó kiadói. Kis zsidók. – Bréal Mihály.

– Sée Kamill és a leányoktatási törvény. – A zsidó és az iskola. – Laurent Károly árulkodásai. – Neuburger úr és asszony. – Challemel-Lacour. – A zsidók és a pornographia. – A trágár könyvek. – Mit látni az utcán? – Taxil Leo és a zsidók. – A keresztények türelmesége. – A Lanterne alávalóságai. – A Talmud. – A törvényes üldözés. – A zsidó ügynökök. – A Clovis Hugues ügy. – Egy 1885-ki törvényszéki tárgyalás. – A gyilkosság apológiája. – Az új rendőrség. – Custodes ipsos quis custodiet? – Ignotus Parisa. – Az ártatlanok a bíróságok előtt. – A szabadkőműves és zsidó bírói kar. – Bírói typosok. – Beyne. – Az államtanács egyik osztálya elnökének szerelmei. – Vadászat a papokra. – Frairot lelkész halála. – Az Archives israélites és Howard. – A saint-ehne-i ügy. – Két képviselő zsarolás miatt elítélt. – Frejcinet. – Üldözés a kórházban. – Quentin. – Després orvos. – Befejzés.

Örök harcz az árja faj és a szemita faj között.

– Drumont Ede után. –

Az *árja* vagy *ári* gyűnév egy szanszkrit szóból ered, a mely *nemest*, *jelest*, *nemeslelkűt* jelent, s e gyűnévvel jelöltetik meg, amint tudjuk, a fehér emberfajnak felsőbb fokú népcsaládjá, az indo-európai népcsalád, a melynek bölcsője Iran-nak kiterjedt térségein volt. Az árjafaj egymásra következő kivándorlások útján sugárzott ki a világra. Az ário-pelasgok (görögök és rómaiak) megállapodtak a Hellespontus és a Középtenger partjain, míg a celták, az ário-szlávok és az ário-németek Nyugat felé vették utjokat, megkerülve a Kaspitengert és áthaladva a Dunán.

Európa minden nemzete,*) mint látjuk, a legszorosabb köte-

*) Mi magyarok ma már szinte teljesen *arizálva* vagyunk, mert a kereszténység által az európai népcsaládba egyenrangú taggá felvéve, a

lékekkel van az árjafajhoz fűzve, a mely fajtól származott valamennyi nagy civilizáció.

A szemiták, képviselve az aramaei, héber és arab népcsaládok által, úgy látszik eredetiig Mezopotámiának a síkságairól jöttek ki.

Kétségkívül Tyrus, Sidon, Karthágó pillanatra magas fokát érték el a kereskedelmi virágzásnak; később az arab birodalom fénylett mulékonyan; de ezen ephemer alkotásokban semmi sem hasonlít Görögország és Róma termékeny és tartós civilizációjához s a középkor csudálatraméltó keresztény társadalmához.

Egyedül az árja vagyis indo európai faj bírja az igazság fogalmát, a szabadság érzelmét: a Szépek az eszméjét.

A történelem első napjaitól fogva küzdelemben látjuk az árját a szemitával. Ilion egész szemita város volt, és a két faj közti párviadal magyarázatát adja annak a különös visszhangnak, melyet a trójai háború keltett.

A küzdelem örökössé vált az idők folyamában, és majdnem mindig a szemita volt a kihívó fél, de aztán egyszersmind a legyőzött fél is.

A szemita ugyanis folyton a fölött álmodozik, az a rögeszméje, hogy az árját szolgaságba vesse, a röghöz kösse. Megpróbálta e célt elérni a háború útján és Littré, **) szokásos világos irányával kimutatta ama nagy küzdelmek jellegét, a melyek kicsiben múlt, hogy a szemitáknak nem adták a világ hegemoniáját. Hannibál, a ki Róma falai alatt táborozott, bizony közel volt a sikerhez. Abderrhaman, a ki, mint Spanyolország ura, egész Poitiersig felhatolt, remélhette, hogy Európa nemsokára az övé lesz. Karthágó romjai, a szaraczenek csontjai, a melyeket a szántóvető ekéje néha a felszínre hoz azokon a mezőkön, a melyeken Martel Károly diadalmaskodott, elbeszélük, minő leczkét kaptak ezek az elbizakodottak.

Ma a szemitizmus biztosnak hiszi a győzelmet. Ma már nem a karthágói, nem a szaraczen vezeti a mozgalmat, hanem a zsidó; ez az erőszakot a ravaszsággal váltotta fel. A lármás hódításra a

germán, szláv és román vérkeverés folytán, voltaképen egy finn-ugor-árja keverék nép vagyunk, úgy hogy szellemi és physikai tekintetben ma már semmiben sem különbözünk a többi európai árja népektől. – Szerk.

**) Comment, dans deux situations historiques, les Sémites entrèrent en compétition avec les Aryens pour l'hégémonie du monde, et comment ils y faillirent. (Miként keltek a szemiták, két történelmi helyzetben – versenyre az árjakkal a világ hegemoniájáért, s miként hiúsult meg e tervük.)

csöndes, folytonos, lassú hódítás következett. Nincsenek többé fegyveres hordák, a melyek megérkeztüket kiáltozásokkal jelzik; hanem vannak külön álló egyéniségek, lassankint kis csoportokba összeállva, sporadikus állapotban élve, s birtokba véve feltűnés nélkül az országnak minden állását és minden hivatalát a legal-sóbbaktól a legmagasabbakig. A helyett, hogy Európát szemben támadták volna meg, megtámadták hátulról; megkerülték azt; Vilmának, ezen *Vagina Judaeorum*-nak a környékén szervezkedtek azok az exodusok, a melyek elfoglalták Németországot s keresztülhaladva a Vogeseken, meghódították Franciaországot.

Ismétlem, eljárásukban nincs semmi brutális, hanem egy bizonyos neme a csendes birtokbavételnek, egy bizonyos behízeltgő modor a benszülötteknek házaikból, hivatalaikból való kiűzésében, bizonyos mézes-mázos modor először vagyonuktól, aztán traditióiktól, erkölcsseiktől s végül vallásuktól való megfosztásban.

Fény- úgy mint árnyoldalainál fogva a két faj arra van kárhoztatva, hogy folyton egymásba ütközzék.

A szemita, kereskedő nép, bírvágyó, intrigans, álnok, ravasz; az árja entuziaszta, hősies, lovagias, önzetlen, nyílt, bizalmas egész a naivságig. A szemita egy földön csúszó-mászó lény, a ki a jelenlegi életen túl semmit sem lát; az árja az égnek a fia, a ki szüntelenül magasabb aspirációkkal van elfoglalva; az egyik a realitásban, a másik az eszményben él.

A szemita ösztönszerű kereskedő, hivatása van a trafikálásra, géniusza a csereberélésben van s mindabban, a mi alkalmat nyújt arra, hogyan lehessen becsapni embertársát. Az árja földművelő, költő s főleg katona; a háború az ő valódi eleme, vidáman megy a veszedelembé, daczol a halállal.

A szemitának nincs semmi teremtő tehetsége; ellenben az árja találmányokat tett; a legkisebb találmányt se tett még szemita ember. Ellenkezőleg ez utóbbi kizsákmányolja, szervezi a teremtő árjának találmányait, s nyereségeket csinál belőlük, a melyeket természetesen aztán magának tart meg.

Az árja kalandos utazásokat tesz és felfedezi Amerikát; a szemita, a kinek oly szép alkalma lenne büszkén kiragadnia magát Európából, az üldöztetésből s megmutatni azt, hogy ő maga is képes valamit csinálni, várja, hogy mások mindent kifürkészzenek, mindent használhatóvá tegyenek, hogy aztán ő meggazdagodhassak mások rovására.

Egy szóval minden, a mi az embernek egy kirándulása ismeretlen régiókba, minden, a mi erőfeszítést képez a föld fölötti uralomnak a kiterjesztésére, mindaz teljesen kívül esik a szemiti-

tán s főleg a zsidó szemitán; ő csak a közönsön tud élni, egy oly civilizáció közepette, a melyet nem ő teremtett.

A szemitának a szerencsétlensége – jegyezzük meg ezt az alaptételt – az, hogy mindig áthág egy bizonyos, majdnem észrevehetlen határvonalat, amelyet nem szabad áthágni az árjával.

Az árja egy óriási jó gyermek. Boldog, hacsak elmesélnek neki egy oly legendát, a melyre szüksége van a csodálatosba merült képzelő tehetségének. Az árjával mindent lehet tenni; csak kerülni kell őt felbosszantani. Kifosztatni engedi magát mindenéből, és egyszerre dühbe jön egy rózsza miatt, a melyet ki akarnak kezéből ragadni. Ekkor hirtelen felébredve, minden világos lesz előtte, megragadja a szögletben heverő kardot, s a szemitára, a ki őt kizsákmányolta, kirabolta, kijátszotta, egy oly rettenetes fenytést mér, hogy az ennek a nyomait aztán háromszáz esztendeig hordja magán.

Különben a szemita ezen semmikép se csodálkozik el. Természetében van elnyomónak lenni, a büntetést pedig megszokta. Majdnem bizonyos elégtételt érez, a mikor minden a normális rendbe visszatért; eltűnik, elenyészik egy ködben, belebújik valamely lyukba, a hol újabb tervet főz ki, hogyan kezdje újra néhány száz esztendővel később.

A szemitának oly éles és szabadon mozgó esze, alapjában korlátozott; nincs előrelátási képessége, s nem képes a földre görbült orra hegyén túl látni.

A szemitának a hibái érthetővé teszik azt, hogy az a természetes antagonizmus, a mely közte és az árja között létezik, a századokon keresztül örökössé lett.

Úgy látszik, hogy a zsidó, újra meg újra visszatérve azon szokásaira, a melyek miatt mindig el szokták őt üzni, valósággal egy ellenállhatlan ösztönnek hódol. Alkalmazkodni mások szokásaihoz, hagyományaihoz, vallásához, nem megy az ő fejébe. Neked kell alávetned magadat a zsidónak, neked kell hódolnod az ő szokásainak s mellőznöd mindazt, a mi ő neki kellemetlen.

A múltnak a társadalmából csak azt fogadják el, a mi hízeleg hiúságuknak; furcsa buzgósággal törekednek a bárói és grófi, eredetileg katonai czímek után, a melyek úgy illenek azoknak a pénzcsiszároknak, mint a női kalap a majomnak. Nincs olyan, közelről vagy távolról Izraelhez tartozó nyomorult svindler és meggazdagodott handlé, a ki ne lenne legalább is a becsületrend lovagja. A zsidóknak a kereszték utáni kapkodásával csak azon szemtelenségük vetekedik, a melylyel ama keresztéket adományozó kormányokkal szemben viselkednek. 1868-ban az „Archi-

ves israélites” keservesen panaszkodott azoknak a zsidóknak a sorsa fölött, a kik kénytelenek voltak katolikus Izabella, orosz Szent-Miklós, Szent-Móricz és Lázár rendjeleket viselni, s azt követelte, hogy ezeknek a rendeknek világiabb neveket adjanak.

A zsidók által való elnyomatás nem a felsőbb lénynek némileg öntudatlan uralma, hanem az alsóbb rendű lénynek uralma, a mely a társadalom színe-javával szemben bizonyos durva nyakasságot, a mások szabadsága iránt érzett bizonyos alattomos makacs megvetést tanusít. Ki ne tapasztalta volna közülünk egyszer vagy másszor ezt az alulról jövő zsarnokságot, a mely hasonlít egy kicsit annak a szakácsnak a makacsságához, a ki, ha ura gyenge, utóvégre mindazt megeteti vele, a mit ez épen ki nem állhat.

A zsidónak ezt a jogot, hogy másokat elnyomjon, vallása adja meg, az reá nézve hitágazat, a mely a Bibliának és Talmudnak minden sorában jelezve van.

A szemitának még társadalmi kifejlődése is teljesen elűt a miénktől. Az árja család typusa a civilizált állapotban a római *gens*, a mely később a hűbéri család lőn. A nemzedékek egész sorozatán át a család életereje, *geniusa* mintegy takarékoskodik, míg végre a fa, a melynek gyökerei mélyen a talajba nyúlnak, egy jeles férfiút terem, a ki mintegy összfoglalhatja az övéi minden tulajdonságainak. A praedestinált lénynek néha száz évre is van szüksége, hogy kifejlődhessék; de a legalacsonyabb származásból is kiemelkedik egy-egy tökéletes, elbájoló, derék, hős és tudós, a minőket történelmünk oly sokat tud felmutatni.

A szemita fajnál egészen másképen mennek a dolgok. Keleten, egy tevehajcsár, egy vízhordó, egy borbély ki lesz tüntetve a fejedelem által. Nyomban basává, nagyvezérré, a fejedelem bizalmas emberévé lesz, miként az a Mustafa-ben-Ismael, a ki a tuniszi Bardoba mint perezés-inas ment be, s a ki urának napali és éjjeli szolgálatokat tett, s a ki, mint tudjuk, a mi nem épen lelkiismeretes kormányunktól a becsületrend főtiszti keresztjét érdemelte ki.

Ugyanígy áll a dolog a zsidóval. A papi családokon kívül, a melyek valóságos nemességet képeznek közöttük, nem létezik nemesi osztály; nincsenek előkelő családai; némelyek apáról fiúra tekintélyt élveznek ugyan, de egyikükben se hagyomány a dicsőség.

Közel húsz éves korában, ha a körülmények kedvezők, a zsidó teljesen kifejlődik; születik valamely zsidóutczában, pár garast szerez magának egy első gseftben, s aztán rohan Parisba, megrendjelezteti magát egyik vagy a másik, vagy a harmadik

Dreyfus közbenjárása útján, bárói címet vásárol magának, merészen bemutatja magát valamely előkelő társaskörben, s úgy viselkedik, mintha elejétől fogva gazdag ember lett volna. Nála az átalakulás úgyszólván rögtöni; semmi fölött se esik bámulatba, bizonyos félénkségek előtte teljesen ismeretlenek.

Vegyünk egy muszka zsidót piszkos kaftánjával, dugaszhúzó-forma hajfürtjeivel és fülfüggőivel, – ez, egy havi fürdővétel után, letelepszik az egyik operapáholyba egy Stern vagy Günzbug otthonosságával.

Viszont vegyünk például egy becsülettel meggazdagodott derék francia építőmestert; ennek a modora mindig kissé kölcsönzött és feszélyezett lesz, s kerüli a túlelegáns környezetet. Jobb körülmények között született fia, az élet finomságaiba beavatva, már egészen más lesz. Az unoka, ha a család folyton emelkedik, becsületes és keresztény maradvá, már valódi nemesemberré lesz, s oly gondolatfinomság és érzelemnemesség honol benne, a minőre a Kóbi soha se képes szert tenni.

Ellenben a zsidó azonnal otthonos modort nyer, de sohase jut finom modorhoz. A zsidó szemtelen és sohasem büszke, sohasem tud egy bizonyos fokon felül emelkedni, a mely bizonyos fokot azonban könnyen elér. A Rothschildok, daczára milliárdjaiknak, nagy néznek ki, mint valami handlék. Asszonyaik, noha gyémántokkal megrakva, mindig csak 2-od, 3-ad rendű masamódokhoz hasonlítanak.

A zsidónál a kereszténnyel szemben mindig hiányzik az, a mi a társadalmi viszonyoknak a bája, t. i. az egyenlőség. A zsidó sohase lesz egyenlő a keresztény fajú emberrel. Vagy lábad előtt csúsz-mász, vagy sarkaival tipor téged; ő vagy alattad vagy fölötted van, de soha melletted.

Mit eredményezett eddig az antiszemitizmus?

Közel négy éve múlt annak, hogy Istóczy Győző a drezdai congressus által elfogadott manifesztumában azt a felhívást intézte a keresztény néphez, hogy ez maga is szedje össze magát erélyesen, és önmaga is járuljon hozzá a zsidókérdés megoldásához és ne várjon mindent csak az antiszemita vezérférfiaktól.

Ha *mármost* körütekintünk, minő eredményeket *tett azóta*, az antiszemitizmus, mit észlelünk? Sajnos, azt látjuk, hogy a keresztények többsége Istóczy felhívásának nem felelt meg abban a mértékben, a melyben pedig várni lehetett volna. Vannak ugyanis

igen sokan olyanok, a kik, noha függetlenek a zsidóktól, mégsem mernek bizonyos okoknál fogva érzelmeiknek nyíltan kifejezést adni, s így a zsidók által magukat megfélemlíteni engedik. Ha kiváló államférfiak, pénzügyminiszterek a zsidóknak pártját fogják, ez érthető, noha egyáltalán nem menthető; ha továbbá kiváló és tekintélyes keresztény férfiak azt vetik nekünk antiszemitáknak szemünkre, hogy az antiszemitizmus egy járvány, egy pestis, a mely a legnagyobb megvetést érdemli meg, – úgy ez egy alávaló ráfogás, a mely csak olyan emberektől lehetséges, a kiknek az eszük nincsen a helyén és egyiptomi sötétségben szenvednek. Megfoghatatlan és határtalan elvakultság azonban az, ha tehetséges keresztény hírlapírók megtagadják saját meggyőződésüket, eszüket rosszra használják, s a zsidók mellett fűjják a trombitát, hogy nekik hóhérlegény-szolgálatokat tegyenek és árulóivá legyenek keresztény polgártársaiknak.

A keresztények egy része viszont közönyös az antiszemitizmus iránt, hagyja a dolgokat menni a hogy épen akarnak, s nem törődik azzal, ha ez vagy amaz az iparos vagy kereskedő tönkre megy is, mignem a zsidók pókhálójába ő is beleakad, hogy aztán akkor a közönyösség szendergéséből egy kissé nagyon is nyersen felrázassák. Ezt a közönyösséget magam is tapasztaltam, mikor ezelőtt 15 hónappal, szülőhelyemen Moson-Szolnokon egy fűszerkereskedést nyitottam, s egyúttal egy meleghangú felhívást intéztem keresztény polgártársaimhoz, kérve őket, hogy engemet mint keresztényt az ott levő 8 zsidó fűszerkereskedővel szemben támogassanak, a kiknek üzleti elj árasa sokak előtt ismeretes.

Moson-Szolnok egy 3000 lelken felül számláló nagy község, lakói részben igen jómódúak, részben azonban igen el vannak a zsidóknál adósodva. A követválasztásnál ugyan egyhangúlag az antiszemita képviselőjelöltre szavaztak, s bőven is éljeneztek akkor, – ennek daczára azonban a zsidókhöz mentek bevásárolni, s én kénytelen voltam üzletemet rövid idő múlva bezárni, s e mellett elvesztettem vagyonomnak felét. Moson-Szolnok valóban szegénységi bizonyítványt állított ki maga mellett az antiszemitizmust illetőleg, mert hát mit használ az a kereskedőnek, ha csak „Éljen ez vagy amaz az antiszemita képviselőjelölt”-et kiabálnak, e mellett azonban pénzüket a zsidóhoz viszik. Mit használnak az ablakbeverések, szitkozódás és lármázás a zsidók ellen a korcsmában? Mit használ, ha elismerjük ugyan, hogy jó lenne védegyleteket alapítani, e mellett azonban ölbe dugjuk kezeinket és arra áhítozunk, hogy a sült galamb a szánkba repüljön? S általában mit használ minden jó szándék, ha nincs akaratumk

a szerint cselekedni is? Szedjük össze magunkat, vegyük a dolgot komolyan a kezünkbe, és ne csak szájjal valljuk az antiszemitizmust, hanem tettekkel is. Hány százodszor lett már az mondva, hogy a fődolog, a leghathatósabb eszköz az, hogyha a zsidókkal az érintkezést megszakítjuk, és csak keresztényekkel kötünk üzleteket. Mert hát közben-közben áldozatot is kell hoznunk az ügyért Mindaddig, míg a keresztények többsége ezt belátni nem akarja, csak nagyon lassan fognak jobbra fordulni a dolgok. Azok a keresztények pedig, a kik daczára minden jóakaró figyelmeztetésnek a keresztény sajtó részéről, megrögzöttek maradnak, és a zsidó sajtónak nagyobb hitelt adnak, mint az antiszemita sajtónak, s ennek folytán a zsidók csalátkei által a zsidó pókhálóba belekeverednek, s aztán az uzsorás fenevadak karmai között eviczkelnek, maguk lássák, miként vergődnek ki onnan.

Kemény szavak ezek egy antiszemita részéről, de kikerülhetnek; figyelmeztetés akarnak lenni azon keresztények számára, a kiket fél-antiszemitáknak lehetne neveznünk, a kik azonban bölcsességüket részben a zsidósajtóból meritik; s a kik, mikor az ember őket kérdőre vonja, hogy miért nem támogatják az antiszemita lapokat, így válaszolnak: „Én kénytelen vagyok ezt a zsidó lapot olvasni, mert nincs olyan antiszemita lap, a mely mindazt adhatná, amit ama zsidó lap ad.” Hát az igaz, hogy eddig Magyarországon még nincs oly nagy, naponkint kétszer megjelenő antiszemita napilap, a mely a mai kor minden kívánalmának megfelelhethetne. Kik azonban az okai annak, hogy még ilyen nem létezik? Nem maguk a keresztények-e okai ennek? Miért nem állanak össze gazdag keresztények s miért nem alapítanak egy ilyen nagy lapot? Selejtes irodalmi férczelményekért és nyomorult regényekért ezer meg ezer forintot kidobálnak az ablakon, egy nagy független, keresztény-antiszemita napilap alapítására azonban nincsen pénz? És hát mi akadályozza a gazdag keresztényeket, a figyelmeztető hangok felhívásának megfelelni? Ismét csak a zsidóktól való félelem. Szomorú, de igaz, hogy ez így van. En tehát újból felhívok minden jó érzelmű keresztény embert, a kinek a haza java a szívében van, hogy ebben a tekintetben tanuljanak a zsidóktól, mert csak az összetartás adja az erőt.

A zsidó sajtónak és az Alliance israélitének pusztításai *elégge ismeretesek, és egy okos keresztény se fogja azok vészes hatásait félreismerni*, mert csak a rövidlátás támogathatja ezt a hatalmat, a melynek a politikája eddig csak diadalt diadalra aratott a keresztények fölött, úgy, miként újabban a Ritter-féle pernél is kiderült; s a ki eddig még mindig nem tudott hinni, az

olvassa el figyelmesen a Kitter-féle per lefolyását és a hályog le fog hullani a szemeiről. Itt is áll ama magyar közmondás, hogy – „Meghalt Mátyás király, oda az igazság!” Kérдем hát minden, az igazságot kereső embertől: váljon közönyös dolog lehet-e az, ha egy szegény keresztény szolgálóleány gaz zsidó kezektől szétmarczangolva, kínozva, iszonyú fájdalmak közepette kiadja lelkét, és testét vadállatok módjára széttépik? Közönyös dolog lehet-e egy keresztény előtt, ha az ilyen gonosz fanatikusok három ízbeni kötélhalálra ítéltetésük után, negyedízben teljesen felmentetnek? Nézheti-e mindezt egy, bármily szelíd lelkű keresztény a nélkül, hogy a vér ereiben fel ne forrjon? Nem, én nem hihetem ezt. Valóban odáig kell a dolognak jutni, hogy a keresztény-magyar nemzet, ez az erkölcsileg soha egy más nemzet által le nem győzött hősi nép, szinte kapituláljon a népek leggyávábbja előtt? Nem, ez lehetetlenség. Egy nemzet, a mely a szeretetnek a parancsát: „Szeresd felebarátodat mint tennen magadat” olykép követi, hogy a zsidókat jobban szereti, mint önnönmagát, nyugodtan nézve, miként zsákmányolja ki a zsidó a keresztényt, – az a nemzet önmagának a sírját ássa meg.

Mindezeket azonban jó lenne, ha a kormány is figyelmére méltatná, s igen tanácsos lenne, ha mielőbb visszafordulna az általa eddig követett útról, mert előbb-utóbb úgyis kénytelen lesz visszafordulni. Különösen Tisza miniszterelnök úr ne várjon sokáig a visszafordulással, mert különben vele is megtörténhetik az, a mi egy francia miniszterelnökkel megtörtént, a kinek még akkor is megvolt a többsége a képviselőházban, a mikor a forradalom már kitört s neki magának is futnia kellett. Ha a miniszter urak egy kissé leszállának a nép közé és körültekinténének, láthatnák, minő nyomor és szükség honol sok olyan földművelőnél, a ki az uzsora által kiszivattyúzva, tönkrement. Ekkor be fogják látni, hogy ők félreismerték az antiszemitizmust. Ha azonban továbbra is az eddigi módon gazdálkodnak, jó törvényjavaslatokat a mindenkor készséges, mindenre Igent és Áment mondó mameluk-többség által leszavaztatnak, úgy biztosak lehetnek benne, hogy a kormánynak zsidó-liberális rendszere az antiszemitizmus szikláin szétzúzódni fog. A keresztények pedig ne engedjék ezentúl magukat az ezen többség által létrehozott törvények (mint az új ipartörvény) által félrevezettetni, mert a fát gyümölcsseiről lehet megismerni. Végül ne engedjétek magatokat a liberális jelszavak által, milyenek a szabadság, egyenlőség, testvériség, bolonddá tételni, s minden keresztény tegyen meg minden lehető arra nézve, hogy törvényes

úton kivívja magának azt a jogot, a melyet a honatyák többsége lábbal tapodott; szervezkedjünk idejekorán, alapítsunk védegyleteket, támogassuk a keresztény iparosokat és kereskedőket, úgyszinté az antiszemita sajtót, készüljünk jó eleve a legközelebbi országgyűlési képviselőválasztásokra, válasszunk antiszemita képviselőket, és ne engedjük a 19-ik században azt a szégyent és gyalázatot magunkra, hogy legyőzessünk egy oly élősi népfaj által, mint a zsidó, s ne engedjük odáig jutni a dolgokat, hogy neveink fekete betűkkel legyenek feljegyezve a történelem könyvébe, utódaink pedig azt vethessék szemünkre, hogy hagyományainkat elsacheroztuk; mert azon a napon, a melyen legyőzöttünk, Magyarország megszűnt a magyar Kánaán lenni.

Én tehát appellálok a magyar keresztények bátorlelkűségére, appellálok józan eszükre, ne engedjék odáig jutni a dolgokat, hogy forrón szeretett hazánk zsákmányává legyen egy oly népnek, a melyre isten átka nehezedik.

Ha a keresztények ezen felhívásnak megfelelnek, és jövőre komoly törekvést tanúsítanak a hazát megmenteni, akkor szeretett hazánk újra amaz ígéret földje lesz, a hol tej és méz folyik.

Levéli Zwickl János.

Levél Baranyából

Tekintetes szerkesztő úr!

Mielőtt az alább leírt esetre térek át, be kell vallanom önnek és tisztelt olvasóimnak, hogy az ember már undorral telik el mindig zsidó gazságokat jegyezgetni. De a mai világban akár mást se tegyen az ember, csak mindig irkálja a zsidók gazságait, s habár a nem-zsidók többen vannak Magyarországon és számosabban mint a zsidók, még sem lehet annyi szemtelenségeket írni róluk, mint a zsidókról. – Higyjék meg tisztelt olvasóim! hogy nem is a zsidók érdekeért teszem, ha teszem is, hanem csak azért, hogy hadd lássa a világ, hogy a zsidók kárára vannak minden nem-zsidónak, mert megmételtyezik a keresztényeket, rontják anyagilag, erkölcsileg, akár filoxera gyanánt. Tehát győződjenek meg róla, hogy miért? Azért, mert a zsidó mindig azon töri az eszét, hogy csak a községben valaminek megválasztathassa magát, ha már bírónak nem is, csak esküdt vagy községi képviselő lehessen, azzal is megelégszik; mint p. o. Lőcs községében zsidó a pénztárnok, és minálunk itt Baranyaváron van 2 zsidó községi képviselő; képzeljék csak tisztelt olvasóim, hogy nem-e fájdalom, 5 zsidó családból 2 községi képviselő?! És az egyik virilista is. Tehát először is Kosenbaum Hermann-t fogom a világnak bemutatni, a községi képviselőt s egyszersmind virilistát. Midőn községünkbe jött, házbérbe ment, de azonnal kis boltot nyitott; azután egy házat vett és korcsmáros lett, a háza leégett, s gyapjával kezdett kereskedni; és most már annyira meggazdagodott, hogy 917 ftt állami adót fizet. Most már nem

handlé, hanem „feldesőr.” Most bemutattam Rosenbaum H. elkezdését és a mostani évi állami adóját, most már kötelességemnek tartom a hadmentességi adóját is bemutatni a világnak: mert két ép, egészséges fia a katonai szolgálat alól kibújt, ezt csak – ő tudja, mi módon; az egyik fiáért 3 frt, szóval *három forint hadmentességi adót fizet; a másikért épen semmit*; pedig az 1883. évi IX. t. ez. szerint kellene minden fiáért külön-külön 60 frt hadmentességi adót fizetnie. Egy keresztény, a kinek évi állami adója 20-25 frt, az fizet 5 frtot, mint p. o. Bárics Pero baranyavári lakos 5 frt hadmentességi adót fizet, Rosenbaum H. „feldesőr” pedig 917 frt állami adója mellett az egyik fiáért 3 frtot, a másikért épen semmi hadmentességi adót sem fizet. Több ily esetek vannak Rosenbaum Hermannról, a ki a községi pótagóval is úgy cselekszik, hogy van a községi előljárásnak dolga, míg kibírja csikarni tőle, t. i. ha olyan előljárárság van, a mely nem adja magát a zsidó vágóhídjára vezetetni, de az ritkán található; tehát kíváncsiak vagyunk, hogy ki segíti Rosenbaum H. ezen állami adó csonkításban? De arra még jobban kíváncsiak vagyunk, a mely eset már a pénzügyminisztériumnál is fel van jelente, f. év február hó 20-án történt meg a jelentés. Avagy talán a kormány nem is állapított t. cz.-ket a zsidók számára? Fájdalom! a keresztényeket agyon zaklatják a sok midenféle adókkal, a zsidókat pedig csak úgy keresztül csúsztatják minden teher alól!

Most meg a másik községi képviselőt akarom a világnak bemutatni: ez Fles Ignác, a kiről csak egy pár szót akarok szólani. Ez községi képviselő létére a községtől bérbbe vette a vásári helypénzszedést, a nélkül, hogy valaki a körmére koppintana, mert a törvény által tiltott dolog egy községi képviselőnek a községgel számadási viszonyban állani, mind a mellett a tek. szolgabíró úr szemet huny, mintha nem látná a §§ okát, a melyek tiltják egy községi képviselőnek a községgel számadási viszonyban lenni. Jó volna, hogy ha bele tekintene a tek. szolgabíró úr a községi törvénybe, és egypár §-t megnézne belőle; úgy hiszem, hogy fölösleges a paragrafusokat megnevezni; mert a melyik községi képviselő számadási viszonyban van a községgel, mint Fles Ignác, az azonnal elveszti képviselői állását. Ez igenis kereszténnyel megtörténik, de zsidóval nem! Már a jelentés megtéetett a szolgabíró urnái, de még máig sincs eredménye. Hja a zsidónak mindent szabad tennie!

Baranyavár.

Maisztorovits Kálmán.

